Rättsfallssamlingen

TRIBUNALENS DOM (första avdelningen)

den 15 december 2015*

”Gemenskapsvarumärke — Invändningsförfarande — Ansökan om registrering av ordmärket ARTHUR & ASTON — Det äldre nationella figurmärket Arthur — Varumärket har inte varit föremål för verkligt bruk — Artikel 15.1 a i förordning (EG) nr 207/2009 — Form som skiljer sig i detaljer vilka förändrar märkets särskiljande egenskaper”

I mål T-83/14,

LTJ Diffusion, Colombes (Frankrike), inledningsvis företrätt av advokaten S. Lederman, därefter av advokaten F. Fajgenbaum,

klagande,

mot

Kontoret för harmonisering inom den inre marknaden (varumärken och modeller) (harmoniseringskontoret), företrätt av V. Melgar, i egenskap av ombud,

motpart,

varvid motparten i förfarandet vid harmoniseringskontorets överklagandenämnd, som intervenerat vid tribunalen, var

Arthur et Aston SAS, Giberville (Frankrike), företrätt av advokaten N. Boespflug,

angående ett överklagande av det beslut som meddelades av harmoniseringskontorets första överklagandenämnd den 2 december 2013 (ärende R 1963/2012-1) om ett invändningsförfarande mellan LTJ Diffusion och Arthur et Aston SAS,

meddelar

TRIBUNALEN (första avdelningen)

sammansatt av ordföranden H. Kanninen samt domarna I. Pelikánová och E. Buttigieg (referent),

justitiesekreterare: E. Coulon,

med beaktande av överklagandet som inkom till tribunalens kansli den 4 februari 2014,

med beaktande av harmoniseringskontorets svarsskrivelse som inkom till tribunalens kansli den 16 maj 2014,

* Rättegångsspråk: franska.

med beaktande av intervenientens svarsskrivelse som inkom till tribunalens kansli den 2 maj 2014,

med beaktande av repliken som inkom till tribunalens kansli den 12 augusti 2014,

med beaktande av att ingen av parterna en månad efter delgivningen av underrättelsen om att det skriftliga förfarandet avslutats hade inkommit med någon begäran om muntlig förhandling, och av att tribunalen således, på grundval av referentens rapport och med tillämpning av artikel 135a i tribunalens rättegångsregler av den 2 maj 1991, har beslutat att avgöra målet på handlingarna,

följande

Dom

Bakgrund till tvisten

1 Intervenienten, Arthur et Aston SAS, ingav den 10 november 2010 en ansökan om registrering av gemenskapsvarumärke till harmoniseringskontoret i enlighet med rådets förordning (EG) nr 207/2009 av den 26 februari 2009 om gemenskapsvarumärken (EUT L 78, s. 1).

2 Det sökta varumärket utgörs av ordkännetecknet ARTHUR & ASTON.

3 De varor som registreringsansökan avsåg omfattas bland annat av klass 25 i Niceöverenskommelsen om internationell klassificering av varor och tjänster vid varumärkesregistrering av den 15 juni 1957, med ändringar och tillägg, och motsvarar följande beskrivning: ”Skor, skodon för sport eller idrott, strandskor, sandalerstövlar, kängor, träskor, tygskor, skor utan klack”.

4 Registreringsansökan offentliggjordes i *Bulletinen för gemenskapsvarumärken* nr 10/2011 av den 17 januari 2011.

5 Den 14 april 2011 framställde klaganden, LTJ Diffusion, med stöd av artikel 41 i förordning nr 207/2009, en invändning mot registrering av det sökta varumärket för de varor som avses i punkt 3 ovan.

6 Invändningen grundades på det nedan återgivna äldre franska figurmärket, vilket registrerats under nr 17731:

7 Det äldre varumärket, vilket åberopats till stöd för invändningen, registrerades i Frankrike den 16 juni 1983 och registreringen förnyades den 11 april 2003 för följande varor i klass 25: ”Textilier, både konfektionskläder och skräddarsydda kläder inklusive stövlar, skor och tofflor”.

8 Till stöd för invändningen åberopades de registreringshinder som avses i artikel 8.1 b i förordning nr 207/2009.

9 Intervenienten begärde bevis för att det äldre varumärket verkligen hade använts, i enlighet med artikel 42.2 och 42.3 i förordning nr 207/2009. Klaganden framlade emellertid därvid endast bevis för att det nedan återgivna kännetecknet har använts:

10 Genom beslut av den 27 augusti 2011 avslog invändningsenheten invändningen i dess helhet med motiveringen att klaganden inte framlagt bevis för att det äldre varumärket verkligen använts så som det registrerats (nedan kallat det äldre varumärket så som det registrerats), i den mening som avses i artikel 15.1 a i förordning nr 207/2009.

11 Den 23 oktober 2012 överklagade klaganden invändningsenhetens beslut till harmoniseringskontoret med stöd av artiklarna 58–64 i förordning nr 207/2009.

12 Harmoniseringskontorets första överklagandenämnd avslog överklagandet genom beslut av den 2 december 2013 (nedan kallat det överklagade beslutet). Överklagandenämnden fann, i likhet med invändningsenheten, att det kännetecken som återges i punkt 9 ovan (nedan kallat det kännetecken som använts) skiljde sig från det äldre varumärket så som det registrerats, med följd att dess särskiljande egenskaper förändrats. Överklagandenämnden fann således att det inte visats att det äldre varumärke som åberopats till stöd för invändningen hade använts, i enlighet med artikel 15.1 a i förordning nr 207/2009.

Parternas yrkanden

13 Klaganden har yrkat att tribunalen ska

— ogiltigförklara det överklagade beslutet, och

— återförvisa ärendet till behörig sammansättning vid harmoniseringskontoret för prövning av huruvida det finns fog för invändningen, om tribunalen inte finner att den själv kan avgöra målet slutligt.

14 Harmoniseringskontoret och intervenienten har yrkat att tribunalen ska

— ogilla överklagandet, och

— förplikta klaganden att ersätta rättegångskostnaderna.

Rättslig bedömning

15 Till stöd för överklagandet har klaganden anfört en enda grund, nämligen att artikel 15.1 a i förordning nr 207/2009 har åsidosatts. Klaganden har hävdat att överklagandenämnden gjorde en felaktig tolkning av nämnda bestämmelse.

16 Enligt artikel 15.1 a i förordning nr 207/2009 innefattar bevis på verkligt bruk av ett gemenskapsvarumärke även att gemenskapsvarumärket brukas i en form som skiljer sig i detaljer vilka inte förändrar märkets särskiljande egenskaper så som det registrerats.

17 Nämnda artikel avser visserligen endast bruk av gemenskapsvarumärket, men den ska tillämpas analogt på bruk av ett nationellt varumärke, eftersom det i artikel 42.3 i förordning nr 207/2009 föreskrivs att punkt 2 ska tillämpas när det gäller de äldre nationella varumärken som avses i artikel 8.2 a, ”varvid användningen i den medlemsstat i vilken det äldre nationella varumärket skyddas ska motsvara användning i [unionen]” (dom av den 14 juli 2014, Vila Vita Hotel und Touristik/harmoniseringskontoret – Viavita (VIAVITA), T-204/12, EU:T:2014:646, punkt 24).

18 Syftet med artikel 15.1 a i förordning nr 207/2009, enligt vilken det inte är nödvändigt att det föreligger en absolut likhet mellan den form i vilken varumärket används och den i vilken det är registrerat, är att möjliggöra för innehavaren av varumärket att i dess kommersiella användning ge kännetecknet varierande former som inte förändrar dess särskiljande egenskaper, för att bättre kunna anpassa sig till kommersiella krav och till de krav som marknadsföringen av de aktuella varorna eller tjänsterna ställer. I enlighet med dess syfte ska denna bestämmelses materiella tillämpningsområde begränsas till situationer i vilka ett kännetecken som faktiskt används av innehavaren av ett varumärke som beteckning för de varor eller tjänster för vilka varumärket är registrerat utgör den form i vilken samma varumärke utnyttjas kommersiellt. I sådana situationer, när det kännetecken som används kommersiellt endast försumbart skiljer sig från den form i vilken det är registrerat på så sätt att de två kännetecknen vid en helhetsbedömning kan anses motsvara varandra, föreskrivs i ovannämnda bestämmelse att skyldigheten att använda det registrerade varumärket kan uppfyllas genom att bevis om användning inges beträffande den form av kännetecknet som använts i handeln (dom av den 10 juni 2010, Atlas Transport/harmoniseringskontoret – Hartmann (ATLAS TRANSPORT), T-482/08, EU:T:2010:229, punkt 30, dom av den 21 juni 2012, Fruit of the Loom/harmoniseringskontoret – Blueshore Management (FRUIT), T-514/10, EU:T:2012:316, punkt 28, och dom av den 12 mars 2014, Borrajo Canelo/harmoniseringskontoret – Tecnoazúcar (PALMA MULATA), T-381/12, EU:T:2014:119, punkt 26).

19 Det är i förevarande fall utrett att för den relevanta perioden, det vill säga mellan den 17 januari 2006 och den 16 januari 2011, har det vid harmoniseringskontoret endast visats att det kännetecken som använts varit föremål för verkligt bruk. Tribunalen ska därför pröva om överklagandenämnden gjorde en riktig bedömning när den slog fast att det kännetecken som använts skiljde sig från det äldre varumärket så som det registrerats, på så sätt att de särskiljande egenskaperna hos sistnämnda märke förändrats.

20 Med ett varumärkes särskiljningsförmåga i den mening som avses i förordning nr 207/2009 avses att varumärket ska vara ägnat att säkerställa att den vara som är föremål för registreringsansökan härrör från ett visst företag, och således att särskilja denna vara från andra företags varor (se dom av den 18 juli 2013, Specsavers International Healthcare m.fl., C-252/12, REU, EU:C:2013:497, punkt 22 och där angiven rättspraxis).

21 Det äldre varumärket så som det registrerats utgörs av förnamnet Arthur i form av en handskriven namnteckning, svart mot vit bakgrund, vilken återges i sned och sammanpressad skrift där bokstäverna är mycket hopträngda. Den första bokstaven i varumärket framhävs genom att den skrivs i versal form och förstärkts av en punkt mellan de två snedställda strecken i bokstaven A. Ordelementet ”arthur” utgör visserligen den framträdande beståndsdelen i det äldre varumärket så

som det registrerats, men dess särskiljningsförmåga följer inte endast av ordelementet utan även av dess grafiska framställning, som trots att den är av underordnad betydelse varken är försumbar eller banal.

22 Såsom överklagandenämnden fann i punkt 27 i det överklagade beslutet skiljer sig det kännetecken som använts i väsentliga avseenden från det äldre varumärket så som det registerats. Även om det kännetecken som använts återger ordelementet ”arthur” är de bokstäver som används för att gestalta ordelementet av tryckbokstavskaraktär med stora bokstäver i vitt, lätt stiliserade, mot en svart bakgrund och horisontellt placerade. I det kännetecken som använts återges dessutom ordet ”arthur” på en rektangulär svart yta med en tunn vit ram.

23 Dessa skillnader kan, ur det perspektiv som kännetecknar den franska genomsnittskonsument som utgör omsättningskretsen för varor i klass 25, förändra de särskiljande egenskaperna hos det äldre varumärket så som det registerats. Den grafiska beståndsdelen i detta varumärke, som utgörs av en stiliserad namnteckning, försvinner nämligen helt från det kännetecken som använts och den ersätts med en fullständigt annorlunda grafisk beståndsdel som är mycket klassisk, symmetrisk och statisk. Såsom harmoniseringskontoret har angett tilldrar sig det äldre varumärket så som det registrerats emellertid uppmärksamheten genom den brist på symmetri och den dynamik som skapas av att bokstäverna ser ut att röra sig från vänster till höger. Skillnaderna mellan ovannämnda varumärke och kännetecken är inte försumbara, och de kan vid en helhetsbedömning inte anses motsvara varandra i den mening som avses i ovan i punkt 18 angiven rättspraxis.

24 Mot bakgrund av att den särpräglade grafiska formgivnigen av ordet ”arthur”, tillsammans med detta ord, bidrar till särskiljningsförmågan hos det äldre varumärket så som det registrerats och av att den ändrats radikalt i det kännetecken som använts, ska det konstateras att överklagandenämnden gjorde en riktig bedömning när den slog fast att skillnaderna mellan det aktuella varumärket och det aktuella kännetecknet är sådana att det förstnämndas särskiljande egenskaper förändrats.

25 Denna slutsats påverkas inte av klagandens argument.

26 För det första godtar tribunalen inte klagandens invändning att överklagandenämnden inte tog ställning till en eventuell förändring av de särskiljande egenskaperna hos det äldre varumärket så som det registrerats och därvidlag inte gjorde någon konkret analys av detta varumärke och det kännetecken som använts; denna invändning vinner nämligen inte stöd av de faktiska omständigheterna. Det räcker nämligen att läsa punkterna 26–30 och 34–36 i det överklagade beslutet för att konstatera att överklagandenämnden genomförde en konkret och detaljerad analys av det ovannämnda varumärket och det ovannämnda kännetecknet, för att i punkt 40 i det överklagade beslutet dra slutsatsen att det kännetecken som använts skiljde sig från det äldre varumärket så som det registrerats på ett sådant sätt att det sistnämnda märkets särskiljande egenskaper förändrats.

27 Tribunalen godtar inte heller klagandens invändning att överklagandenämnden inte prövat frågan huruvida den grafiska beståndsdelen i det äldre varumärket så som det registrerats självständigt hade särskiljningsförmåga, eller huruvida användningen av ett nytt typsnitt, som överklagandenämnden själv kvalificerade som ”mycket klassiskt”, ensamt kunde medföra en förändring av de särskiljande egenskaperna hos det äldre varumärket så som det registrerats.

28 I punkt 34 i det överklagade beslutet slog överklagandenämnden fast att figurelementen i det äldre varumärket så som det registrerats inte kunde anses vara försumbara. I punkt 35 i det överklagade beslutet preciserade överklagandenämnden vidare att ordet ”arthur” inte återgavs med ett typsnitt som var mycket vanligt och banalt och erinrade om att det äldre varumärke som låg till grund för invändningen inte hade registrerats som ordmärke utan som figurmärke. Slutligen fann överklagandenämnden i punkt 36 i det överklagade beslutet att det kännetecken som använts gav

konsumenterna ett helt annat intryck än det äldre varumärket så som det registrerats, eftersom kännetecknet inte återgav något figurelement i märket och eftersom kännetecknet bestod av andra figurelement, bland annat tryckta, knappt stiliserade, bokstäver.

29 Det framgår således av punkterna 34–36 i det överklagade beslutet att överklagandenämnden, tvärtemot vad klaganden har gjort gällande, undersökte huruvida figurelementen i det äldre varumärket så som det registrerats självständigt hade särskiljningsförmåga och fann att dessa beståndsdelar varken var vanliga eller banala. Överklagandenämnden fann således, underförstått men nödvändigtvis, att dessa figurelement bidrog till de särskiljande egenskaperna hos det äldre varumärket så som det registrerats. Av de ovannämnda punkterna i det överklagade beslutet, särskilt av punkt 36, framgår även att överklagandenämnden fann att förändringen av de särskiljande egenskaperna hos det äldre varumärket så som det registrerats utgjorde en följd av att de ovannämnda figurelementen inte användes i det kännetecken som använts, och att de ersatts av andra mer banala och mindre stiliserade beståndsdelar.

30 För det andra har klaganden hävdat att ordelementet ”arthur” utgör den enda och framträdande särskiljande beståndsdelen hos det äldre varumärket så som det registrerats och att den grafiska gestaltningen av detta ordelement är banal och underordnad. Enligt klaganden skulle därför en riktig tillämpning av artikel 15.1 a i förordning nr 207/2009 ha medfört att överklagandenämnden hade funnit att det kännetecken som använts – vilket i sin helhet återger detta särskiljande och framträdande ordelement utan att tillföra något annat ordelement och inte heller någon särskiljande grafisk beståndsdel, utan i ett annat typsnitt som också är banalt och underordnat – inte förändrade de särskiljande egenskaperna hos det äldre varumärket så som det registrerats.

31 Till stöd för utgångspunkten att ordelementet ”arthur” utgör den enda och framträdande särskiljande beståndsdelen hos det äldre varumärket så som det registrerats, har klaganden gjort gällande att det i flera domstolsavgöranden, såväl från Frankrike som från unionen, slagits fast att så är fallet. Klaganden har särskilt åberopat domen av den 24 november 2005, Sadas/harmoniseringskontoret – LTJ Diffusion (ARTHUR ET FELICIE) (T-346/04, REG, EU:T:2005:420), vilken avsåg klagandens invändning, som grundades på det äldre varumärket så som det registrerats, mot en ansökan om registrering som gemenskapsvarumärke av ordkännetecknet ARTHUR ET FELICIE. Klaganden har även åberopat den dom som avkunnades av Cour d’appel de Paris den 11 maj 2005 inom ramen för en talan om varumärkesintrång som klaganden hade väckt avseende användningen av ordmärket ARTHUR ET FELICIE.

32 Klaganden har dessutom kritiserat överklagandenämnden för att den varken tillmätt domen ARTHUR ET FELICIE, punkt 31 ovan (EU:T:2005:420), eller de nationella avgöranden som klaganden åberopade under det administrativa förfarandet, någon betydelse. Klaganden har – genom att ifrågasätta överklagandenämndens bedömning att de konstateranden som gjordes i den ovannämnda domen och de ovannämnda avgörandena saknar betydelse, eftersom de gjordes vid en undersökning avseende risken för förväxling och inte vid den prövning av det sätt på vilket det äldre varumärket så som det registrerats har använts (punkterna 32 och 38 i det överklagade beslutet) – hävdat att samma analys av det nämnda varumärkets särskiljningsförmåga ska ske enligt artikel 8 i förordning nr 207/2009, som avser risk för förväxling, som bedömningen enligt artikel 15 i förordningen, som avser bruk av det registrerade varumärket.

33 Tribunalen ska, som svar på klagandens argumentation som den angetts i punkterna 30–32 ovan, först erinra om att såsom framgår av punkt 21 ovan utgör ordelementet ”arthur” den framträdande beståndsdelen i det äldre varumärket så som det registrerats, såtillvida att det dominerar helhetsintrycket av märket. Den grafiska framställningen av detta ordelement är underordnad, men inte försumbar, i detta helhetsintryck.

34 Det ska emellertid understrykas att det inte räcker att den framträdande beståndsdelen i det äldre varumärket så som det registrerats upprepas i det kännetecken som använts, såsom är fallet med ordelementet ”arthur”, för att detta kännetecken inte ska anses förändra de särskiljande egenskaperna hos det äldre varumärket så som det registrerats. Prövningen av huruvida de särskiljande egenskaperna förändrats består i att jämföra det äldre varumärket så som det registrerats med det kännetecken som använts för att därvid undersöka huruvida varumärket och kännetecknet skiljer sig åt eller ej genom beståndsdelar som är försumbara, och om de vid en helhetsbedömning kan anses vara jämförbara (dom ATLAS TRANSPORT, punkt 18 ovan, EU:T:2010:229, dom FRUIT, punkt 18 ovan, EU:T:2012:316, och dom PALMA MULATA, punkt 18 ovan, EU:T:2014:119). Såsom tribunalen redan slagit fast gjorde överklagandenämnden vid denna bedömning inte något fel.

35 Vad därefter gäller klagandens påstående att ordelementet ”arthur” utgör den enda särskiljande beståndsdelen i det äldre varumärket så som det registrerats, är detta påstående felaktigt av de skäl som anges i punkterna 21–24 ovan. Detta varumärkes särskiljande egenskaper följer nämligen inte endast av ordelementet, utan även av dess grafiska framställning, som varken är försumbar eller banal.

36 Det ovannämnda påståendet från klagandens sida vinner för övrigt inte stöd i domen ARTHUR ET FELICIE, punkt 31 ovan (EU:T:2005:420). Tribunalen slog i den domen ingalunda fast att ordelementet ”arthur” utgjorde den enda särskiljande beståndsdelen i det äldre varumärket så som det registrerats. Vid jämförelsen av de motstående kännetecknen i målet ARTHUR ET FELICIE, punkt 31 ovan (EU:T:2005:420), och närmare bestämt i punkt 46 i nämnda dom, konstaterade tribunalen, såsom i förevarande mål (se punkt 21 ovan), endast att detta ordelement utgjorde den framträdande beståndsdelen och att figurelementen hade en underordnad betydelse.

37 Vad slutligen avser klagandens åberopande av domen från Cour d’appel de Paris av den 11 maj 2005 (se punkt 31 ovan) samt andra nationella avgöranden, vilka även gjorts gällande vid harmoniseringskontoret, gör tribunalen följande bedömning. Varken denna dom eller dessa avgöranden kan påverka tribunalens slutsats i punkt 24 ovan, eftersom tribunalen inte funnit att den grafiska beståndsdelen i det äldre varumärket så som det registrerats var försumbar, och att den inte, tillsammans med ordelementet ”arthur”, bidrog till detta varumärkes särskiljningsförmåga. Denna grafiska beståndsdel, i form av en handskriven namnteckning, ansågs tvärtom däri vara ”säregen”. Cour d’appel de Paris har således i den ovannämnda domen beskrivit det äldre varumärket så som det registrerats som att det har en ”säregen grafisk utformning som kommer till uttryck i en handskriven namnteckning, som förenas med en uppåtgående form med en punkt under bokstaven A”. Det ska under alla omständigheter erinras om att gemenskapsordningen för varumärken är självständig och lagenligheten av överklagandenämndens beslut enbart ska bedömas på grundval av förordning nr 207/2009, med följd att harmoniseringskontoret, eller tribunalen när det gäller ett överklagande, inte är skyldiga att komma till samma resultat som nationella myndigheter eller domstolar i en liknande situation (se, för ett liknande resonemang, dom av den 12 januari 2006, Deutsche SiSi-Werke/harmoniseringskontoret, C-173/04 P, REG, EU:C:2006:20, punkt 49, och dom av den 23 januari 2014, Coppenrath-Verlag/harmoniseringskontoret – Sembella (Rebella), T-551/12, EU:T:2014:30, punkt 61 och där angiven rättspraxis).

38 Mot bakgrund av de överväganden som återges i punkterna 33–37 ovan, och utan att det är nödvändigt att pröva huruvida klagandens påstående att analysen av särskiljningsförmågan hos varumärket så som det registrerats ska vara densamma vare sig det är fråga om artikel 8 eller artikel 15 i förordning nr 207/2009 (se punkt 32 ovan), underkänner tribunalen den förutsättning för klagandens argument som innebär att ordelementet ”arthur” utgör den enda och framträdande särskiljande beståndsdelen hos det äldre varumärket så som det registrerats. Härav följer att de övriga delarna av klagandens argument, vilka bygger på denna felaktiga förutsättning (se punkt 30 ovan), inte kan godtas.

39 För det tredje underkänner tribunalen klagandens argument att utgången i det överklagade beslutet strider mot utgången i det beslut som fattades av harmoniseringskontorets andra överklagandenämnd den 4 oktober 2013 (ärende R 737/2013-2). Det räcker därvid att konstatera att de faktiska omständigheterna i dessa båda beslut skiljer sig åt, eftersom förhållandet mellan formen hos det äldre varumärket så som det registrerats och formen hos det kännetecken som använts, såsom detta förhållande fastställdes i det överklagade beslutet, skiljer sig från förhållandet mellan formen hos det äldre varumärket och formen hos det kännetecken som använts, såsom detta förhållande fastställdes i det ovannämnda beslutet av harmoniseringskontorets andra överklagandenämnd av den 4 oktober 2013. Harmoniseringskontoret ska dessutom avgöra sina ärenden enligt de i varje fall aktuella omständigheterna och är inte bundet av tidigare beslut i andra ärenden. Lagenligheten av överklagandenämndens beslut ska nämligen enbart bedömas på grundval av förordning nr 207/2009, och inte mot bakgrund av harmoniseringskontorets tidigare beslutspraxis. Vid sin lagenlighetsprövning är tribunalen dessutom inte bunden av harmoniseringskontorets beslutspraxis (se dom PALMA MULATA, punkt 18 ovan, EU:T:2014:119, punkt 43 och där angiven rättspraxis).

40 Av det anförda följer att ogiltighetsgrunden avseende åsidosättande av artikel 15.1 a i förordning nr 207/2009 inte kan godtas. Överklagandet ska således ogillas i sin helhet.

Rättegångskostnader

41 Enligt artikel 134.1 i tribunalens rättegångsregler ska tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats.

42 Harmoniseringskontoret och intervenienten har yrkat att klaganden ska förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom klaganden har tappat målet, ska harmoniseringskontorets och intervenientens yrkande bifallas.

Mot denna bakgrund beslutar

TRIBUNALEN (första avdelningen)

följande:

1) Överklagandet ogillas.

2) LTJ Diffusion ska ersätta rättegångskostnaderna.

Kanninen Pelikánová Buttigieg

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 15 december 2015.

Underskrifter